

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **V. P.**, zast. JUDr. Miloslavem Langerem, advokátem, se sídlem Klečůvka 83, Zlín - Želechovice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2008, č. j. 34 Cad 165/2008 - 7,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci stěžovatele, JUDr. Miloslavu Langerovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč, která mu bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do šedesáti dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu ze dne 30. 4. 2008, č. X.

V žalobě ze dne 4. 7. 2008 proti uvedenému rozhodnutí žalované žalobce pouze uvedl, že „dne 20. 5. 2008 dostal rozhodnutí, že mu ČSSZ odnímá od 20. 5. 2008 plný invalidní důchod a do dvou měsíců ode dne následujícího po doručení může podat u ČSSZ v Praze žalobu na soudní přezkum rozhodnutí. Proto využívá svého práva a podává žalobu na soudní přezkum rozhodnutí ze dne 30. 4. 2008.“

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 4. 9. 2008, č. j. 34 Cad 165/2008 - 5, žalobce vyzval, aby ve lhůtě 15-ti dnů ode dne doručení tohoto usnesení doplnil a upřesnil svoje podání (žalobu) ze dne 4. 7. 2008 tak, aby byly doplněny žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadený výrok rozhodnutí za nezákonný nebo nicotný, a dále aby byly uvedeny důkazy, které žalobce navrhuje provést k prokázání svých tvrzení, byl učiněn návrh výroku rozsudku a byl připojen stejnopis napadeného rozhodnutí. Soud současně poučil žalobce, že neodstraní-li ve stanovené lhůtě výše uvedené vady podání, bude podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) řízení odmítnuto.

Žalobce ve stanovené lhůtě na výzvu nereagoval, žalobu v dané lhůtě (do 30. 9. 2008) nedoplnil, proto krajský soud žalobu odmítl.

Kasační stížnost, později doplněnou soudem ustanoveným zástupcem, žalobce (dále též „stěžovatel“) podal s odkazem na důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d). Věcnou specifikaci stížnostních důvodů neuvedl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud přezkoumával napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel za důvody kasační stížnosti označil důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v situaci, kdy je kasační stížností napadené usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případná nepřezkoumatelost z důvodu vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud nezákonnost v usnesení Krajského soudu v Brně o odmítnutí návrhu neshledal.

Podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. *musí žaloba mimo jiné obsahovat žalobní body, z nichž bude patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce (stěžovatel) napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, resp. jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést.* Toto zákonné ustanovení rozšiřuje pro účely řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu okruh základních náležitostí podání vymezených obecně v ustanovení § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.

Odstavec 2 § 71 s. ř. s. přitom dále stanoví: *„K žalobě žalobce připojí jeden opis napadeného rozhodnutí. Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě*

pro podání žaloby.“ Na tuto povinnost žalobce pak navazuje povinnost krajského soudu vymezená v ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., podle něhož je *předseda senátu povinen usnesením vyzvat podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanovit mu k tomu lhůtu. V případě, že nebude podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.* Zákon zde dává soudu možnost nepřipustit na základě vadného podání žalobce za zákonem stanovených podmínek věcný přezkum napadeného rozhodnutí správního orgánu. Těmito podmínkami je jednak absence součinnosti žalobce při opravě vad podání, jednak chybějící speciální zákonná úprava pro konkrétní případ a konečně podmínka, že v řízení není možné bez odstranění tohoto nedostatku pokračovat.

Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již několikrát vyjádřil k výkladu ustanovení § 71 odst. 1 a 2 s. ř. s. Tak lze poukázat např. na rozsudek ze dne 27. 2. 2004, sp. zn. 4 Azs 3/2004, kdy bylo uvedeno, že: *v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., a dále pak také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dne ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, v němž tento soud uvedl: Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. ... Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem..... Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.*

V posuzované věci stěžovatel v žalobě toliko uvedl, že „využívá svého práva a podává žalobu na soudní přezkum rozhodnutí ... , že mu ČSSZ odnímá od 20. 5. 2008 plný invalidní důchod“. Toto zcela obecné konstatování nelze s ohledem na shora uvedené za uvedení žalobních bodů považovat ani podle Nejvyššího správního soudu..

Krajský soud v Brně proto postupoval v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s., když stěžovatele řádně usnesením ze dne 4. 9. 2008, č. j. 34 Cad 165/2008 – 5, vyzval k uvedení žalobních bodů, stejně jako k doplnění dalších chybějících náležitostí žaloby, a žalobci k tomu stanovil soudcovskou lhůtu 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení.

Ze spisu vyplývá, že výše uvedené usnesení bylo z důvodu, že stěžovatel nebyl na jím uvedené adrese zastižen, uloženo dne 11. 9. 2008 u držitele poštovní licence (na poště), o čemž byl adresát předepsaným způsobem vyrozuměn. Zásilku si vyzvedl až dne 25. 9. 2008.

Při doručování písemností určených fyzickým osobám, v souladu s ustanovením § 42 s. ř. s., v návaznosti na ustanovení § 46 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), za použití § 64 s. ř. s., platí, že

písemnost určenou fyzické osobě soud předá doručujícímu orgánu k doručení na adresu jejího bytu, jejího místa podnikání, jejího pracoviště nebo místa, kde se zdržuje. Stěžovatel však nebyl v místě doručování zastížen, přičemž podle ustanovení § 46 odst. 3 o. s. ř. platí, že nebyla-li fyzická osoba zastížena na uvedené adrese a písemnost jí nebyla doručena ani na jiném místě, doručující orgán písemnost uloží na poště. Podle § 50b odst. 1 o. s. ř. se doručovaná písemnost, kterou doručující orgán uložil, považuje za uloženou dnem, v němž se bezvýsledně pokusil písemnost adresátu doručit, neboť v místě doručování ani jinde příjemce nezastihl. Podle § 50c odst. 1 o. s. ř., byla-li písemnost uložena, zanechá se v místě doručování adresátu výzva, aby si písemnost vyzvedl. Podle odst. 4 téhož ustanovení, nebude-li uložena písemnost (neurčená do vlastních rukou – což byl právě posuzovaný případ) vyzvednuta do tří dnů nebo, nebo jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Podle § 57 odst. 2 věty druhé o. s. ř. platí, že případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zásilku s předmětným usnesením tak bylo nutno považovat za doručenou stěžovateli dnem 15. 9. 2008, což bylo pondělí, a to bez ohledu na faktické převzetí zásilky žalobcem na poště, k němuž došlo až dne 25. 9. 2008. Patnáctidenní lhůta k doplnění žaloby za tohoto stavu uplynula dne 30. 9. 2008, což bylo úterý. Stěžovatel v uvedené lhůtě na výzvu nereagoval, a proto i podle Nejvyššího správního soudu krajský soud postupoval v souladu se zákonem, když žalobu odmítl.

Pro úplnost je třeba poznamenat, že podle obsahu spisu stěžovatel žalobu doplnil, učinil tak však až po krajským soudem stanovené lhůtě, a proto k němu již krajský soud s ohledem na § 37 odst. 5 s. ř. s. nemohl přihlížet. Doplnění žaloby stěžovatel podle údajů na obálce zásilky odeslal dne 5. 10. 2008 a krajskému soudu bylo doručeno dne 6. 10. 2008. To byl shodou okolností den, kdy krajský soud již ve věci rozhodl.

Lze tedy shrnout, že Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem Krajského soudu v Brně, že podanou žalobu bylo třeba odmítnout.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. To by náleželo žalované, přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věci důchodového pojištění je však podle ust. § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se ani žalované, přestože měla ve věci plný úspěch, náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odměna ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Miloslavu Langerovi, byla stanovena za dva úkony právní služby po 500 Kč za každý úkon [první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a podání doplnění kasační stížnosti ze dne 15. 1. 2009 podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 téže vyhlášky, celkem tedy 1000 Kč], a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300

Kč, celkem tedy 1600 Kč. Odměna bude zástupci stěžovatele vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu